

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra MESSIAS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680122827968/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

ver liggende. Aldrig gaar en Snegl sin Vej, før De tager en Pind og pirrer den væk.

Klein havde boret sig frem og stod og smaalo og rokkede med det krøllede Hoved og saa glad og beundrende op paa Søborg, der lod Sneglen blive til Ministeriet og Landet til et Kaalblad. Og Søborg før fort og skiftede Billede, drog Ministeriet og al dets Væsen og alle dets Gerninger frem og skar det sønder og sammen, alt saa stilfærdigt og sikkert; talte om Højres Tog igennem Byen og Kejserens nye Klæder, svøbte hver bitter Skildring i Lignelser, der tog Latter og Bravo, og vendte saa til sidst tilbage til Ministeriet og Sneglene.

— Om De tog en Pind, mine Herrer! Jeg siger Dem paa Forhaand, De tager ingen Pind! Og hvorfor skulde De vel? Om De fik Sneglen ned, tror De saa, De traadte paa den? Nej, De gjorde ikke. Det Skind! vilde De sige, mens Sneglen Jaa og saa from ud; og saa vilde den krybe op igen, mens De vendte Dem bort. Vi vælger en anden Vej her hjemme. Vi sulter Kræet ud, lader tomt Rum om den, slaar smaa Paraplyer op over den, at den Tid kan komme, da vi kan træde vort Lands Jord uden at ælte i klistrende Snegleslim. Et Løve for et frit, sundt Danmark!

Søborg løftede sin højre Haand i Vejret, og Hattene svingede og Hurraerne steg; og der blev blæst Fanfare af et Musikkorps omme bag Tribunen.

— Søborg leved skingrede en Røst et Steds i Mylret.

Paany dundrende Hurraer.

Klein raabte Hurra og gjorde sin spinkle Stemme dyb og mandig. Jansen løftede paa Hatten, og Fog stod og saa paa Søborg, som bukkede ud imod Forsamlingen, fint og velvilligt, med det spæde lille Smil lysende oppe om Øjnene. Saa forsvandt Søborg, og Hurraerne døde ud, og Menneskesøen blev rolig igen.

— Naa! sagde Fog halvhøjt og saa sig om, som kom han plud-

selig i Tanker om noget, og lettede saa paa Filtlappen op imod den tomme Talerstol, hvor Søborg havde staaet.

Musikkorpset faldt ind, og der gik en Knitren og Raslen af Papir gennem Forsamlingen. Sangene kom frem.

— Det bliver Eriksens! sagde Klein.

Enkelte Stemmer ude i Mylret brummede med. Men først, da Melodien var spiller til Ende og Musiken atter tog fat, fik Stemmerne Tag i Sangen og bar dens Ord ud i Luften, bredte dem over Pladsen og op langs Slotsbakkens Græsskrænt.

Klein og Fog og Jansen sang ikke; de stod og stirrede i Teksten og fik af og til Øjnene over mod Tribunen, hvor Eriksens hvide Hue kom frem mellem et Par høje, sorte Hatte.

Safts-karp hænger over Landet
Havets klamme Dis,
dækker, at der staar i Sandet
Vrag i hundredvis,
Vrag af stærke, stolte Drømme,
Vrag af Tankers Trods,
døbt paa de store Strømme,
strandede hos os!

Taa-gedunst og Mose-dampe
holder os i Svøb,
gemmer for os Verdens Kampe,
skjuler Tidens Løb:
ingen Braadsø slog os vaagen
paa en stormfrisk Dag. —
skal vi ligge da i Tasgen
til vi selv er Vrag!

Der er tusind Krav at løfte,
tusind Maal at naa,
tusind nye Ting at drøfte,
tusind Slag at slaa!